

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. Leonardi Lessii E Societate Iesv Theologi Opusculum Asceticum Posthumum

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1643

Precatio ad Iustitiam Dei.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46564](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46564)

P R E C A T I O
Ad Iustitiam Dei.

Ex lib. 13. de Perfect. cap. 31.

Quis nouit potestatem iræ tue, aut
 præ timore tuo iram tuam diu-
 merare? quis dignè expendere sup-
 pliciorum magnitudinem & mul-
 titudinem quæ peccatoribus præ-
 parasti, & per tuam omnipotentiam
 illis suo tempore irrogabis? Sicut
 enim infinita est misericordia tua,
 ita & iustitia tua: quæ etiam innu-
 meris modis non solum in futuro
 sæculo, sed etiam in præsentis (quod
 tamen propriè est sæculum miseri-
 cordiæ) contra peccatores se pate-
 fecit, ut omnes te timere discant;
 & quos benignitas tua non mouet,
 saltem moueat seueritas. Declara-
 sti iustitiam & iram tuam contra
 peccatum, quando tot millia
 angelorum.

angelorum (qui incomparabili-
ter omnibus hominibus sunt præ-
stantiores) propter vnum pecca-
tum de cælo in tartarum detur-
basti , & æternis supplicijs sub-
iecisti, nulla spe veniæ relicta :
non tibi cordi fuit, quòd illi tan-
to essent numero, tanta naturæ ex-
cellentia & pulchritudine, tan-
to ingenio & rerum omnium no-
titia præditi : nec curasti omnem
laudem, benedictionem, gratitu-
dinem, honorem & gloriam,
quæ tibi ab illis in omnem æterni-
tatem prouentura erat, si illis hanc
culpam condonasses. Maluisti tan-
tum, & operis tui pulcherrimi, &
gloriæ tuæ quæ ab ipso tibi obue-
nisset, damnū sustinere, quàm vni-
cum illud peccatū condonare. Rur-
sum eam dē ostendisti, quando totū
genus humanū propter peccatum
primorū parentū iustitia originali,
& primi status felicitate spoliasti,

ac innumeris miserijs simul & morti addixisti. Ex qua poena iam antè prouidebas fore, vt infinita hominum multitudo damnaretur, & vix centesimus quisque salutem obtineret. Hoc tamen totum propter primum istud parentum peccatum permittere in posteris voluisti. Quis non expauescat ad tantam iudiciorum tuorum abyssum? Verè magnus Dominus, & terribilis nimis, infinitè supra omnia eleuatus & supereminens, ad omnem laudem, gloriam & beatitudinem tibi per te sufficientissimus, nec nostris vel Angelorum obsequijs & laudibus eagens; sed hoc tantùm postulans, vt obediatur voluntati tuæ.

Demonstrasti quoq; contra peccatores iram tuam, quando inundante diluuiio peccatorum, induxisti diluuium aquarum, quo totum genus humanum, præter octo homines in mundi seminarium reseruat

uatos;

uatos, deleuisti, & terram sceleribus contaminatam expiasti. Iterum quando sulphure ardente cælitus immisso, Sodoma & vicina oppida cum suis incolis funditus deleuisti, æterni incendij post mortem peccatoribus præparati specimē in hoc sæculo hominibus exhibens. Similimodo quadringentis post annis irata desæuijse in Ægyptios iniqua seruitute populum tuum prementes, quos in obstinatione vna cum suo Principe persistentes, post maximas & admirabiles clades, mari Rubro demersisti. Neque populo tuo, quem ex toto genere hominū peculiariter tibi delegeras, pepercisti; iubens vt rebelles vel terra dehiscente absorberentur, vel igne cælitus immisso cremarentur, vel gladijs confoderentur; omnibus ob peccatum murmurationis per quadraginta annos in arenis & locis horridis detentis & circumductis.

Deinde

Deinde sub Iudiciis sexies ob peccata sua ab hostibus subacti, & seruitute varijsque calamitatibus oppressi. Denique peste, fame, bello, incendijs, tempestatibus, eluuiionibus, terræmotibus alijsque flagellis genus humanum propter peccata sæpissimè castigasti, vt nulla fuerit natio hiscè miserijs exempta. Sicut enim nusquã desunt peccata, ita par est vt nusquã etiam desint flagella, quibus peccata castigentur, vt homines manum tuam sentientes resipiscant, & ad officium reuocentur.

Neque solùm externis istis calamitatibus peccata vindicas, sed etiam internis & spiritualibus, dum lucem & protectionem gratiæ tuæ peccatoribus subtrahis. & permittis eos à diabolo ad omnem nequitiam impelli. Hoc supplicium maximè formidabile, vt pote damnationi æternæ propinquissimè

quissimum. Sic per aliquot annorum millia permisisti gentes (hoc est totum ferè mundum) ingredi vias suas, & diabolum tamquam huius sæculi principem ac Deum obtinere regnum, & instar Dei in mundo coli & adorari. Sic etiam dilectam olim plebem tuam propter sua scelera (præsertim quia charitatem veritatis repulerunt, insuper & ipsam veritatem occiderunt) à te repulisti, subtracta gratia tua, & operatione erroris in eos dæmonibus permitta. Simili modo multa Christianorum Regna propter peccata, & maximè propter hæresim, à te derelicta, & infidelibus ac dæmonibus tradita. Hæc sunt iudicia iustitiæ tuæ, hæc impiæ desertionis stipendia; nimirum vt qui te & doctrinam tuam deserunt, à te deserantur, & dæmonibus illudendi permittantur, vt tenebras putent lucem, & lucem tenebras;

bonum

bonum respuant tamquam malū,
 & summum malum amplectantur
 pro summo bono. Etsi enim hoc
 flagellum in hac vita sit omnium
 maximum; quia tamen non vide-
 tur nec sentitur, non æstimatur;
 neque flagellum reputatur, sed be-
 neficium: quod summæ miseriæ
 est argumentum.

Hisce modis alijsque in hac vita
 peccata castigas, & iram tuam ac
 iustitiam ostendis. Quæ verò sup-
 plicia, quas afflictiones & miseriæ
 in altera vita (quando iræ tuæ laxa-
 bis habenas, nec ampliùs eam con-
 tinebit misericordia) peccatoribus
 præparasti, quis explicet? Ibi car-
 cere profundissimo & omni horro-
 re plenissimo concludentur; ibi in
 stagnum sulphureū igne exæstuans
 demergentur; ibi corpora ipsa in
 cumulum congesta, instar lignorū
 aridorum, in medio sulphuris sta-
 gno ardebunt; ibi fletus & stridor
 dentium.

dentium præ doloris immanitate
& impatientia; ibi dæmonum hor-
renda monstra igneis corporibus
induta in miseros sæuient; ibi sum-
mi in corpore dolores, summæ in-
sensibus omnibus afflictiones; ibi in
anima ex consideratione infiniti
damni, & tantorum malorum, præ-
sertim æternitatis (per quam totam
hæc omnia damna & mala sine vlla
mitigatione durabunt) incompre-
hensibilis tristitia & desperatio. O
æternitas! in bonis infinitum bo-
num, in malis infinitum malum!
quantum malum, quàm horren-
dum & intolerabile, ardere in for-
nace vel per vnum diem? quantum
per annum? quantum per centum
annos? quantum per mille, per cen-
tum millia annorum? Quantam
tristitiam animo conciperes, si per
centum millia annorum ardere de-
beres? at si accesserit æternitas, sup-
plicium hoc erit infinitè maius, in-
finitè

finite peius, & incomparabiliter
 maiorē animo tristitiam tibi pariet.
 Quanta debet esse tristitia illa quæ
 incomparabiliter maior & grauior
 est, quàm tristitia quæ ex incendio
 centum milliū annorum subeundo
 conciperetur. Quis ista perpendens
 non perhorrescat? quis nō libenter,
 vt tanta mala euadat, & in securo
 portu se constituat, voluptates, ho-
 nores & diuitias huius mundi con-
 temnat, & arctam salutis viam ca-
 pesserat? quis summam non ducat
 fatuitatem, ob res terrenas & mo-
 mentaneas, immensi & æterni mali
 periculo se exponere?

Rogo Domine per infinitā bo-
 nitatem & misericordiam tuam,
 per merita & mysteria sanctissimæ
 humanitatis tuæ, vt auertas à me fa-
 tuitatem istam, & mentem meam
 lumine tuo & salutari sapientia ele-
 ctorum tuorum perfundas, quæ
 peccati, quod tanta mala meretur,
 grauita-

grauitatem clariùs cognoscere, & miserias illas acri cogitatione crebrò possim reuoluere; vt salubriter expendam quantus sit oceanus malitiæ in quouis peccato mortifero, ex quo in animam & corpus exundat tantum pelagus miseriarum; & tanto studio coner illud vitare, & tibi placere, quanto par est vt summum malum fugiamus, & ad summum bonum contendamus.

CONSIDERATIO XXXVI.

*De Deo Illuminatore,
& luce.*

Illuminator dicitur; quia omne lumen corporale & spirituale ab ipso est: ipse hunc mundum corporeum, qui antea in tenebris erat, gratissima & copiosissima luce, qua omnia recreantur, perfudit. Ipse omnes spiritus luce cognitionis naturalis impleuit.

2. Quia